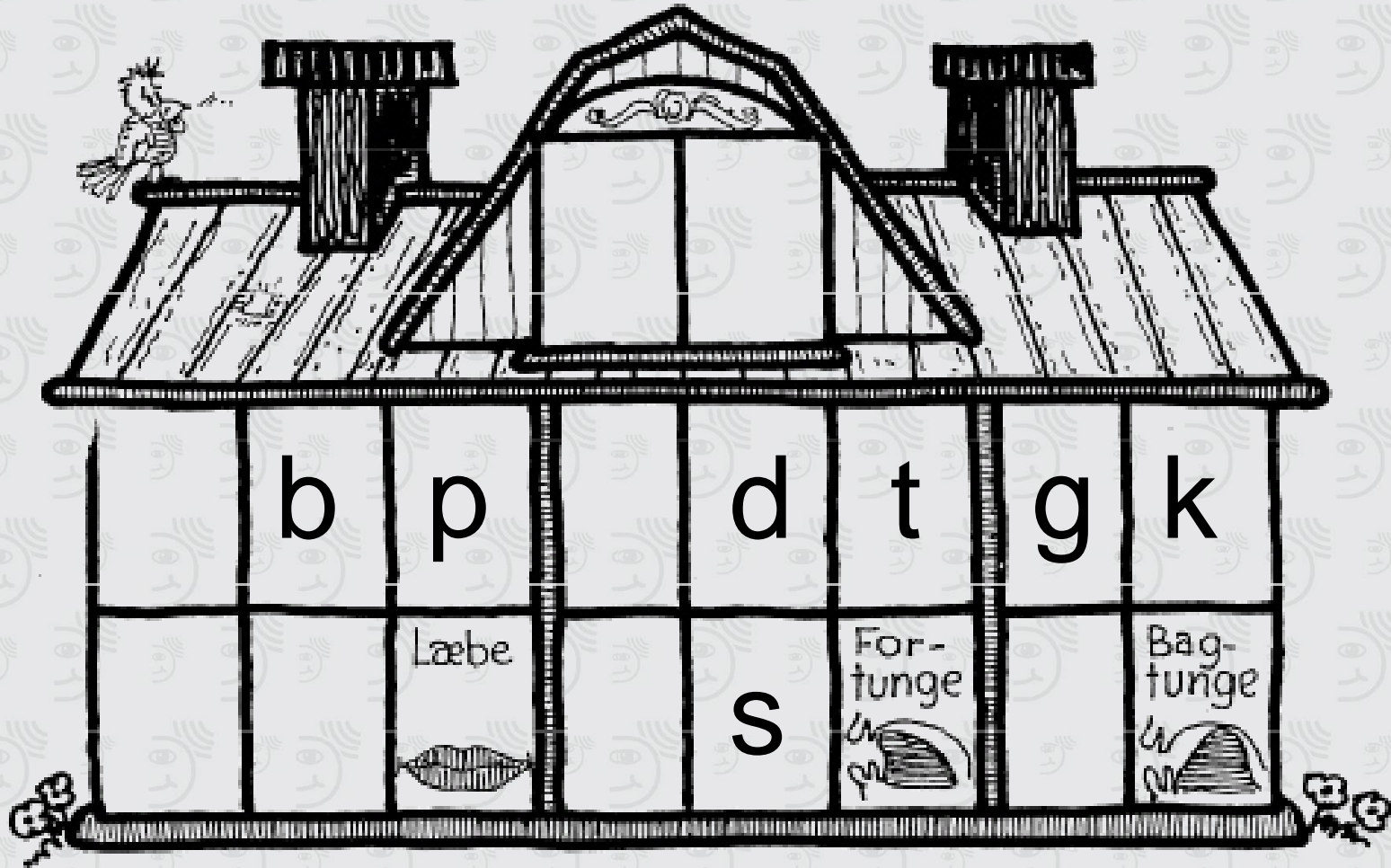

SE LYDEN

~~sb~~, ~~sd~~, ~~sg~~

sp, st, sk,

- er uvenner du ve'

- vi gerne skrive må

sb – sd – sg problematikken.

På mine kurser, blev jeg opfordret til at lave en planche, der minder eleverne om, at det resulterer i "børnestavning", når de kommer til at skrive sb (f.eks: **sb**ort i stedet for **sp**ort) + sd (f.eks: **sd**ol i stedet for **st**ol) + sg (f.eks: **sg**al i stedet for **sk**al)

Fantasi historie:

Bogstaverne bor i bogstavhuset. **B** og **p** er naboer i Læbeopgangen. **D** og **t** er naboer i Fortungeopgangen. **G** og **k** er naboer i Bagtungeopgangen. Det gælder for alle tre nabopar, at de knytter et nært venskab. (se planchen side 1)

Alfabetets bogstaver var alle spændte på at få at vide, hvilke lyde de ville få tildelt fra Staveministeriet. Der var rigtig meget ventetid, og derfor blev nogle bogstaver rigtig utålmodige! Både **b**, **d** og **g** kom så meget op at skændes med **s** i denne ventetid, at de alle tre til sidst erklærede, at de hver især aldrig ønskede at komme til at stå lige bag ved **s**.

B kom først ind og fik sin lyd af staveministeren[b]! **B** var tilfreds med sin lyd og fremsagde så sit ønske om aldrig at blive placeret lige bag **s**. Staveministeren overvejede det længe, hvorefter han besluttede sig for, at hvis der fandtes et bogstav, som ville stille sig til rådighed, hver gang, man tydeligt kunne høre lyden [sb], så ville han imødekomme ønsket. Heldigvis ville den gode naboven **p** gerne være den, der skrives hver gang, vi kan høre, at man "burde skrive sb". Således fik bogstavet **P** to lyde: [p] og [b].

Samme historie gentog sig, da **d** var inde og få sine lyde. **D** bad ligeledes om aldrig at blive placeret bag **s**. Også dette overvejede Staveministeren længe, og han besluttede sig for, at hvis der fandtes et andet bogstav, som ville stille sig til rådighed hver gang, man tydeligt kunne høre [sd], så ville han imødekomme ønsket. Heldigvis ville den gode naboven **t** gerne være den, der skrives hver gang, vi kan høre, at man "burde skrive sd". Således fik bogstavet **T** to lyde: [t] og [d].

Samme historie gentog sig, da **g** var inde og få sine lyde. **G** bad også om ikke at blive placeret bag **s**. Endnu en gang overvejede Staveministeren det længe, og han besluttede sig for, at hvis der fandtes et andet bogstav, som ville stille sig til rådighed, hver gang, man tydeligt kunne høre [sg], så ville han imødekomme ønsket. Heldigvis ville den gode naboven **k** gerne være den der skrives, hver gang vi kan høre, at man "burde skrive sg". Således fik bogstavet **K** to lyde: [k] og [g]

På denne måde bliver det voksenrigtigt at skrive: **sp**il (og ikke sbil); **sk**rive (og ikke sgrive); **st**or (og ikke sdor). Find selv på en hel masse andre ord og erkend, at reglen er rimelig stabil.

For mange elever hjælper det at have ovenstående rim hængende i klassen.